

JANE DOE

és

A LELKEK KULCSA

Harry Potter
és Percy Jackson
rajongóinak
különleges
figyelmébe!

JEREMY LACHLAN

JANE DOE
és
A
LELKEK
KULCSA

JEREMY LACHLAN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

NEM ÍGY
KEZDŐDÖTT

AZ UTOLSÓ HALHATATLAN

Egy folyékony tűzből álló tó fölött áll, az erkélyen, amit kavargó láva és több, felcsapó lángnyelv vesz körül. Az egykor fenséges Birtok csarnokának kőoszlopai vörösen fénylenek. A málló mennyezetet hamu pecsételi. Az egyik felső karzatról lávazuhatag ömlik. Egy pusztulófélben lévő átjáró van odafenn, ami egy Másvilágba vezet. Egy tűzzel borított világba. A láva a bűvőhelye közelébe ért, végigömlött a folyosókon, és felgyújtotta az ajtókat, de ő nem bánta. Az otthonában is vannak vulkánok. Abban a haldokló, sivatagos világban, amit maga mögött hagyott. A láva a megannyi áldozatra emlékezteti, amit hozott. A lángok pedig a lányt juttatják eszébe. A láva egyébként sem árthat neki. Ahogy semmi sem.

Ezt tudja már rég.

Az erkélyt rozsdás fémek nyoma borítja be egyenetlenül, ahogy a falakat és a mögötte lévő padlót is. Ez védi a követ: nem a látától, hanem az ő keserű, borzalmas lehetőségétől. Ami az arca felét eltakaró álarc porcelánszájából

árad. Egy lassú, hömpölygő morgás. A szeme lángol a tükröződő tűztől.

Hol van a harmadik kulcs?

A kérdés a vonatos incidens óta kínozza. Olyan közel volt már hozzá – majdnem sikerült elkapnia a gyereket –, de az áruló Hickorynak és a késes lánynak köszönhetően elmenekült.

Nem menekülhet. Hamarosan minden kérdésére megkapja a választ.

Két bőrfej masírozik az erkélyre, megállnak mögötte, és a lába elé hajítanak egy összevert férfit. Az áldozat barna szemei véresek és könnyesek. Néhányan John Doe-nak hívják – mások Charlie Graysonnak –, de Roth tudja, hogy a férfi kedvenc neve az apu. A bőrfejek elengedik, vigyázzba állnak és szalutálnak.

– Megint dumcsizni szeretnél? – köhögi John és zihál. – Nagyon kétségbeesett lehetsz, öregem.

A bőrfejek kattogva-csattogva megköszörülik a torkukat, és a gázmaszkjukba morognak, John feje felé tartva a puskájukat.

Roth vesz egy újabb mély, halálhörgéshez hasonló lélegzetet.

– Tudod, igazán megfontolhatnád, nem akarsz-e néha elszűröcsölni egy kis mentateát – mondja John. – Hogy ne legyen ilyen durva a szájszagod. – Megint köhögnie kell. Roth lábfejeére köp. – Na, gyere! Csak ügyesen.

Roth mosolyogna, ha tudna. *Mindig az vagyok.*

Megragadja Johnt a grabancánál fogva, talpra állítja, majd a szálnalmas tekintetébe néz, ahogy a vonaton is tette. És mint a vonaton, John lába ezúttal is kapálózni kezd. Nem kap levegőt. Fullad.

Roth már a fejében jár, megtámadta John elméjét.

Mindent tudni akar. A Bölcső helyét. Azt, hogy John szeretett Elsája hová rejthette a második kulcsot. A harmadik

kulcs erősségeit, félelmeit és gyengeségeit: minden apró részletet, ami a lányt mozgatja. Érzi John ellenállását, miközben a gondolatai közt turkál, de Roth úgylis felfedi az igazságot hamarosan.

Végül mindenki megtörik.

John orrából ekkor friss vér kezd szivárogni. Egy vörös csepp folyik végig az arcán. Ha életben akarja őt tartani, Roth nem viheti túlzásba, úgyhogy megszakítja a kapcsolatot, és hátrál egy lépést. John összeesik, de nem számít. Roth megtudott valami újat.

A gyerek nem tud róla.

– Így van – zihálja John. – Nem árultam el neki, hogy ő a harmadik kulcs. Nem tudtam. De előbb-utóbb úgylis rájön, és ha sor kerül erre, olyan ereje lesz, amit el sem tudsz képzelni. – A férfi elvigyorodik. – Nem győzhetsz, Roth. Nem fogsz. Jane bátor. Okos. Vannak barátai, és pokolian vág az esze. Kis szerencséivel már simán lehet, hogy a Bölcsőben jár.

Ezúttal nincs figyelmeztetés. Roth az acéllemezes ajtóra szegezi Johnt, és ismét az elméjébe furakszik, a maszkja mögött hörögve.

Meg fogom találni azt a lányt. Nem menekülhet örökre.

NEGYEDIK RÉSZ

BELSŐ HANGOK

A másik dolog pedig: azt hiszem, öreg vagyok. Nagyon öreg. Gyakorlatilag öregebb vagyok, mint bárki, akivel valaha találkoztam. A ráncos, sebhelyes Winifrednél is öregebb. Hickorynál is, aki kétezer évre a Birtokon rekedt. Öregebb vagyok Rothnál, akinek, ha jól sejtem, kábé az egymillióegyedik születésnapja közeleg. A mindenit, szerintem annyi idős vagyok, mint maga a Birtok – csak az életem első csillió évét kisbabaként töltöttem, elzárva a Világok Bölcsőjében, ott folyt a nyálam az alapkőre, a szutykos Bölcső-tengeren.

A Teremtők biztosan nem *így* tervezték ezt az egészet.

Valószínűleg nem kellett volna ott ragadnom Bluehavenben tizennégy évre úgy, hogy fogalmam sincs róla, ki és *mi* vagyok. Gondolom, apunak sem kellett volna eltűnnie. És nem kellett volna, hogy a Birtokon – azon a veszélyes, helyek-közti-helyen – átélt kalandjaim ennyire durvák legyenek. A hó, azok az idegesítő csapdák, a húsevő erdő meg az a kisiklott vonat. Hickory hazugságai. Violet

gyönyörű szeme. A dühöngő folyó és azok a rémes, túlméretezett, vérengző ebihalak. A bádogbőrök meg a bőrfejek és Roth. Egyik csapás a másik után.

Valószínűleg az sem normális, hogy most *itt* vagyok, ezen a haldokló Másvilágon. Pont Arakaanban.

Roth szülőföldjén.

A világ legrémesebb sivatagja. Ez a hőség. A napfény. Egész délelőtt izzadok, és étlen-szomjan tántorgok a két nap alatt, és fogalmam sincs, hol vagyok. Nem láttam semmit idáig: sem táborn, sem kutat, lovat vagy törzset. Csak a perzselő égboltot és ezt a végeláthatatlan sómezőt. Még az árnyékom is menekülni próbál a hőség elől, alám bújik, amikor a két nap delelőn áll.

Ha ez így megy tovább, estére kinyiffanak.

A láthatáron káprázik valami délibáb. A sivatagon elterülő bolondok tava hívogat, rám kacsingat. Eszembe jut, hogy előző nap a Birtok belsejében voltam, zuhatagokkal és örvényekkel körülvéve, szó szerint vízben elmerülve. Megnyalom a kirepedezett, sós ajkaimat. A sivatag mintha olvadozna és hullámozna körülöttem, de nem szédülhetek el, mennem kell tovább. Vissza kell találnom Violethez, és elő kell kerítenünk Hickoryt is.

A sok gyaloglás előnye, hogy egy csomó időm van arra, hogy rendet rakjak a keszekusza gondolataim közt. Összességében, azt hiszem, egész jól kezeltem a tegnapi estét. Jó, hánytam egyet, okoztam egy rövid, jelentéktelen földrengést, és addig üvöltöttem a sivatagban rohangálva, míg el nem ment a hangom, de nem ájultam el, és nem is bőgtem, ami nagy dolog. Nem rossz teljesítmény egy lánytól, aki épp most tudta meg, hogy az egész addigi élete egy hazugság volt.

Aztán jött a homokvihar, ami ellepte a sivatagot, és eltakarta az összes csillagot. Az a szemétláda engem is elnyelt pillanatok alatt, és örvénybe keveredtem. Próbáltam

visszajutni a táborba – meg mertem volna esküdni rá, hogy azt hallom, Violet a nevemet kiáltja –, de ennél nagyobb hülyeséget el sem követhettem volna. Futni kezdtem, és nem tudtam megállni. Csak szaladtam, szaladtam az ordító sötétségben, reszketve, zihálva, zokogva. Csak akkor jöttem rá, hogy nem is a vihar elől menekülök, amikor már a lábam feladta a szolgálatot. Mire feljött a két nap, a vihar elült, én pedig ott álltam a semmi kellős közepén, ahol nem volt más, csak a fejemben beszélő hang.

Istenem. Te tényleg nem tudsz róla.

Fiuk született. Aki meghalt, Jane.

Aztán megtaláltak téged. Elhoztak téged a Bölcsőből.

Én vagyok a harmadik kulcs. Én vagyok a harmadik kulcs. Én vagyok a harmadik kulcs.

Én vagyok a Bölcső harmadik kulcsa. Hogy a Teremtők hogyan hoztak létre engem, az egy rejtély. Nem is akarom tudni. Inkább az a fontos, *miért* csinálták. Én vagyok a Teremtők B terve, a fegyver, amit félretettek arra az esetre, ha egy halhatatlan őrült támadást indítana a Birtok, az ő jaj-de-szent – és momentán épp haldokló – teremtményük ellen.

A Bölcső kinyitásához kell két normális kulcs.

Az irányításához pedig egy hús-vér kulcs.

Én.

De ez mit jelent? Mit kellene ott csinálnom? Helyrehozni minden átjárót? Megmenteni minden Másvilágot? Hogyan menthetném meg a Birtokot, mikor idáig csak arra voltam képes, hogy darabjaira szakítsam?

Nem hiszem el, hogy nem mondta el neked.

Apu. John Doe. Charlie Grayson. A Túl Sok Nevű Férfi. Néha legszívesebben löknék rajta egy nagyot, és azt vágnám a fejéhez, hogy gyűlölöm, csak hogy lássam, hogyan reagál, mert ez az, ami folyton visszatér bennem, ami a legmélyebb sebet okozta bennem: az, hogy valójában ő

nem is az apám. Csak egy férfi. Egy idegen, aki kivett a Bölcsőből egy borostyánszemű kisbabát, és végül jól ráfázott. Egy férfi, aki tizennégy évre a rémálmok világában ragadt – szorítás alatt tartotta egy lidérc, a Bölcső őre –, nem tudott beszélni, alig bírt járni, miközben abból a bébiből kislány lett. Egy kislány, aki minden egyes nap gondoskodott róla, mert úgy érezte, ez a dolga.

Mert nem tudott az igazságról.

– Nem – szólalok meg.

Azért gondoskodtam róla, mert szerettem, ez ilyen egyszerű. Ő az egyetlen családtagom. Nem hibáztathatom azért, mert nem árulták el nekem azonnal az igazságot. Azt hiszem, a vonaton akarta elárulni nekem.

Igen, Jane, a Birtokon születted, de...

Apu feláldozta a szabadságát a spirális úton, hogy meg tudjunk menekülni. Azt mondta, szeret, de mi lesz akkor, ha ennek vége? Hová megyünk majd? Mit fogunk csinálni? Nincs már rám szüksége. Tud főzni magának, be tud ágyazni, tud magának olvasni. Mi lesz, ha vissza akar térni a szülőföldre, Tallisba, nélkülem? És mi lesz Elsával? Vajon ő vele tartana?

Tegnap este Elsa nem bírta elviselni a látványomat. Még mindig nem tudok semmit az arakaani életéről vagy arról, mi történt vele a Birtokon, miután elváltak az útjaik apuval. Az ember azt gondolná, hogy megállás nélkül beszél majd erről – meg apuról –, ennyi év távollét után, de nem.

„Én képtelen vagyok erre – mondta. – Azt hittem, hogy elég erős vagyok, de... sajnálom.”

Amint megtudom, hogy juthatok vissza a táborba, beszélnem kell vele. Vagy ha rám találhatnak – mert biztos vagyok benne, hogy életben vannak, és épp a sivatagot fésülik át.

Vissza akarom kapni a kulcsomat is – az igazi kulcsot.

– Lopós bagázs – nyögök fel.

De azért nagyon cukin kell viselkednem, ugyanis Elsa az egyetlen, aki el tud vinni bennünket a Bölcsőbe. Az egyetlen, aki tudja, hol található a második kulcs.

Mit mondott, hová rejtették?

Egy nyugaton található ősi városban van. Egy kanyonban lévő búvóhelyen, ahova a korábban itt élt emberek régen elmenekültek.

Az álkulcsot, amit tegnap este adott, már el is hagytam, ami alatt azt értem, hogy a viharban olyan messzire hajítottam azt a kacatot, amilyen messze csak tudtam. Elsa dühös lesz, de most emiatt aggódom a legkevésbé.

Ebben a világban nagyon furcsa a levegő íze. Keserű. A szaga, akár az égő szénnek, bár az égbolt tiszta. Mintha egy láthatatlan tűzön kelnék át. A meztelen talpam már teljesen vörös a kemény sókéregtől.

Megjegyzem későbbre: legközelebb, mielőtt sivatagba készülök, beszerezek egy rendes cipőt.

Megállok. A sivár senkiföldjét kémlelem a távcsövemmel. Sehol egy madár. Sem légy. A szél se mozdul. Körbevesz a sivatag csöndje. Furcsa. A Birtokon falak vettek körül, itt viszont nincs semmi, valamiért mégis ugyanúgy érzem magam, mint ott. Fojtogat a súlyos, vastag némaság.

Hogy lehet, hogy egy ilyen tágas térben bezárva érzem magam?

– Menjünk tovább – mondom magamnak. – Csak egyenesen, előre.

Nem halhatok meg itt. Túl sok forog kockán.

Én vagyok a harmadik kulcs. Én vagyok a harmadik kulcs. Én vagyok a harmadik kulcs.

Ez mindent megmagyaráz – mondta Violet. – A földrengeket. Az álmaidat. A Birtokhoz fűződő kapcsolatodat.

Hogy Roth miért akar elkapni.

Most már értem. Roth uralni szeretné a Birtokot. És azt feltételezi, hogy erre képes lesz, ha a fejembe mászik,

irányít, megszáll engem. Igen, a vonaton le tudtam állítani, amikor ezt akarta tenni, de vajon mennyi ideig tudok ellenállni? Mi lesz, ha megkínozz? Mi lesz, ha megkínozza a szeretteimet? Roth pillanatok alatt meg tudna törni ezzel. A gondolataim közé hatolna. Úgy lóbálna az alapkő felett, mintha a játékszere lennék. Rajtam keresztül bármelyik átjárót meg tudná nyitni, és biztosan szabadjára engedné a Bölcső-tengert.

Rajtam keresztül le tudná győzni bármelyik világot.

Esküszöm, érzem a torkom körül a tenyerét. A rothadó leheletét a bőrömon. Hallom, ahogy nevet rajtam a porcelán félmaszkján keresztül, ahogy a vonaton is tette.

Le merném fogadni, hogy Roth egész idő alatt tudta, hogy én vagyok a harmadik kulcs.

Ahogy apu meg Elsa elhoztak engem a Bölcsőből, biztosan azonnal a nyomukba eredt. Láthatott is engem a karjukban. Bizonyára piszok dühös volt, amiért lenyúlták az ő kis jutalmát – aztán még dühösebb lett, amikor pár perccel később kicsusszantak a kezéből –, de legalább tudta: a Bölcsőt megtalálták. A harmadik kulcs ott van valahol, és mindent megtesz majd, hogy kinyomozza, hol vagyok. A mindenit, hiszen az elmúlt száz évet arra fordította, hogy átfésülje a Birtokot, de az nem jutott eszébe, hogy apu meg Elsa útjai kettéváltak, és hogy apu meg én kívül kerültünk a Birtokon. És bár Roth száz éven át kutakodott a Birtokon, Bluehavenben ez idő alatt csak tizennégy év telt el.

Mennyi év kín és gyötrelem.

És mindezt Rothnak köszönhetem.

Ökölbe szorul a kezem, és összekoccan a fogam, amikor fájdalom nyilall a bal karomba. A tenyeremen lévő vágás kérges és undi lett. Persze, ez érthető. Háromszor érte vágás – mennyi is? – kevesebb mint egy héten belül. Atlas polgármesternél még Bluehavenben, a Szent Lépcső tövéénél. Aztán a kisiklott vonaton, ahol Violet vágta meg.

Végül pedig a zselé-tojás folyosón, a folyó közelében, ahol én vágtam meg, miközben kis híján kinyírtam magunkat. Tegnap este nem kellett volna letépnem a kötést.

– Még száz lépés – mondom magamnak. – Kétszáz. Aztán pihenhetsz.

A bőröm máris barnára égett a két nap sugaraitól. Nem olyan barna, mint Violeté, de már nem olyan sápadt, alagsorban-kifakult olajbarna, mint amilyen a Hollow házaspárnál volt, hanem mélyebb, sötétebb árnyalatú. A só olyan élénken ragyog, hogy fáj ránézni. Az egyik szemem becsukom, úgy megyek előre, a pilláim közt áttör a fény.

De várjunk csak.

– Mi a...

Van ott valami. Egy árnyék fodrozódik a síkságon a csilámló hőségben.

Egy tábor lenne? Egy ház? Egy újabb délibáb?

Kicsit jobban kapkodom a lábamat, és a síkságon látható árny egyre nagyobb lesz, egy háznál is természetesebb. Egy domb, eszmélek rá. Vagy egy hegy. Futok, majd egy ideig tántorgok, bukdácsolok. Megállok és csak bámulok magam elé.

Nem ház, nem domb és nem is hegy.

Hanem egy hajóroncs.

A FIÚ, AKI NEM IS LÉTEZETT

A roncs úgy néz ki, akár egy ősi bestia megrohadt teteme. Olyan magas, mint egy tízemeletes épület. A rozsdás fémet hosszú, cikcakkos repedések csúfítják. Az oldalában vörös dűnehomok halmozódott fel. Sosem láttam még ekkora hajót. Vajon azelőtt futott zátonyra, hogy kiszáradt volna az óceán? Elsüllyedt egy csatában vagy viharban? Az üres hajóablakok úgy néznek rám, mint egy éhes pók szemei. Figyelnek. Várakozón.

– Ez para – szólalok meg.

Átvetem magam a taton, és elindulok a homályba. A hajótest alapja beszakadt. Egy utólag készített ajtóféleséget látok. Talán tárolnak ott valamit. Többhordónyi vizet. Ha fel tudok mászni a tetejére, gondolom, ellátok majd több kilométerre innen.

– Hahó! – kiáltom. – Van itt valaki? – Ismét körbevesz a sivatag némasága. – Bejövök – folytatom, és szinte sutogva teszem csak hozzá: –, ne lőjenek!

Odabenn sűrű homály. Tátongó sötétség. Egyfajta rak-
tér lehet ez, gondolom. A levegő csak egy kicsivel hűvösebb

itt – nem egy tomboló kemence, csak egy forró sütő –, de a különbség azért kellemes. A hajótest rozsdás lyukain át kis fénycsíkok szüremlenek be. A padlót beszivárgott homok fedi. Itt-ott félig eltemetett ládák és hordók, mind tönkrement. Tőlem balra egy fal magasodik, tele rakodóhellyel, tolóajtókkal és zegzugos fémlépcsőkkel.

Miután felmarkoltam néhány falécet arra az esetre, ha valaki vagy valami az árnyékban rejtőzne, elindulok a lépcsőkön felfelé.

Az első rakodóhelyre vezető tolóajtó félig nyitva van. Átlépek, a padló kicsit megremeg alattam, de nem találok ott senkit.

– Hé! – kiabálom. – Haaahóóó!

A folyosó végén egy tárolóhelyiséget találok. A padló kelles közepén egy hatalmas lyuk tátong, ahogy a mennyezeten is. Ó, nem – most látom, hogy egy csomó nyílás sorakozik egymás után, egyik szint után a másikon. Egy rúd emelkedik egészen a hajóroncs tetején fénylő lyukig, ahol már az égbolt kandikál. Mintha valamikor nagyon régen valami beszakította volna a hajót. A rúd oldalán vezetékek is vannak – fesesek, akár egy hárfa húrjai –, amelyek egy hatalmas fémháló részeként minden szinten elágaznak. Mind a lenti helyiségből indul, ahol olyan sötét van, hogy szinte semmit nem látok odabenn. Megrántok egyet, mire a háló megzörren.

Térdre ereszkedem, és a lyukba pillantok.

– Ugye ez valami vicc...

A helyiség tele van robbanóanyaggal. Régi vágású, rúd alakú dinamittal. Nyitott hordókban puskaporral. És látnok rozsdás, mini ananászra hasonlító cuccokat is, amelyek szerintem gránátok lehetnek. Ez a hajóroncs egy gigantikus lőporos hordó. Ismét a vezetékek hálójára pillantok.

Drótakadályok. A teljes helyet átalakították egyetlen gigantikus bombává.

– Ördög és pokol. Hát ez nem semmi...

Lassan hátrálni kezdek, majd folytatom az utat a lépcsőn. A fedélzet éppolyan rumlis, mint a raktér. Amikor kilépek, a hőség úgy csap meg, akár egy fal. Szédítő magasba értem. A dűne csúcsa most több méterrel alattam van a roncs szomszédságában. A sósivatag a láthatár leg-széléig húzódik. Sehol egy tábor. Sem törzsek. Tőlem meszsze jobbra magas taréjok. Egy hegygerinc vonulata.

A kanyonváros valahol arra lehet.

Elindulok a hajó eleje felé, és rátalálok egy helyiségre, ami valószínűleg a vezérlőterem lehet. A helyiség teljesen tropa. A padló közepén egy hatalmas hajókormány hever, kettéhasadva. A műszerfalakat törött kallantyúk és ide-roppent rugók temetik be. Amennyire én tudom, Bluehavenben nem voltak ilyen gépeink. Csak könyvekben olvastam ilyesmiről. Másvilági szerkezetek. Idegen készülékek. Kik lehettek ezek az ősi tengerészek? Mik voltak? Emberek, bőrféjek vagy más lények? Mit is mondott apu Roth embereiről?

Azt hiszem, hogy valamikor szép faj lehetett az övé. Erős és büszke, de mostanra szinte teljesen kihaltak.

Lehet, hogy ők építették ezt? Aztán itt hagyták? Teringettét, az is lehet, hogy maga Roth ott ácsorgott egykor. A gondolatba beleremegek, és a hajó túloldalán elterülő sós síkság felé pillantok. Még mindig semmi.

– Semmi ok a pánikra – nyugtatom magam. – Minden rendben. Asszem.

Gyújtós. Fa. Jelzőtűz.

A hajókerék meggyulladna, de magától nem égne elég hosszú ideig. Valami mást kell találnom, de a hatalmas, üres helyiségben nem akad a kezembe semmi egy dróttal betekert boton kívül. Épp le akarom köpni, amikor valami megüti a fülem – legalábbis úgy érzilem. A hang a sivatag irányából jön.

Valaki a nevemet kiáltotta? Megpördülök, felébred bennem a remény. Rám találtak. Végre kimentenek innen.

De aztán megtorpanok.

A falon jelzések sorakoznak, a rozsdás fémbe karistolva. Kis rovátkák. Hullámos vonalak és körök. Több száz értelmetlen irkafirka. A padlót törött üvegek borítják, és régi, gyűrött pergamenek szakadt cafatjai, tintával írt szimbólumokkal. Nem tudom értelmezni őket, nem értem ezeket a szavakat. A sarkon túl három poros alkoholos üveg, parafa dugóval lezárva.

Elsa.

Azt mondta, miután visszakerült Arakaanba, napokig járta a sivatagot. Talán itt rejtőzött egy ideig. Na, de mi a helyzet a papírokkal meg a piával? Nem, szerintem mostanában járhatott itt.

Olyan szomjas vagyok, hogy kihúzom a dugót az egyik üvegből, és megfordul a fejemben, hogy meghúzom az italt, de már a szaga is égeti a torkomat. Vissza akarom rakni, amikor egy képet fedezek fel a falon. Egy képet, amin Elsa láthatóan sokat dolgozott, gondos minden kis vésés.

Egy baba – Elsa kisbabája –, takaróba tekerve.

Leguggolok, és végighúzom az ujjam a kisfiú arcán, és akkor már biztosan tudom. Egyszerűen tudom. Ez Elsa titkos helye. A kis búvóhelye. A hely, amit meg szokott látogatni, hogy az elveszett fiacskájára emlékezhessen. A fiúra, akit Roth elvett tőle. Ő van mindenhol, jövök rá hirtelen. A többi falon, a padlón, a rakodóhely felett, amin az imént léptem át. Azt hiszem, a fiú mostanra már felnőtt férfi lenne, ha túlélte volna, és idejött volna Arakaanba Elzával. Ha Bluehavenbe jött volna apával meg velem, akkor, gondolom, tizennégy lenne. Vajon volt neve is?

És akkor rádöbbenek. Ez az a rémálom, amire apu lidérce vadászott. Miközben én a pincében szenvedtem, az életem miatt nyafogtam, és ostoba dalocskákat énekeltem

neki, ő valószínűleg azt nézte, hogyan hal meg a fia újra meg újra.

– Sajnálom – suttogom apunak, Elsának és a fiúnak, aki semmi esélyt nem kapott.

Ígéretet teszek magamnak, hogy senkinek nem fogok beszélni arról, hogy itt jártam. Sem Violetnek, sem Hickorynak, Elsának pedig pláne nem. Ez az ő titka, és az is marad. A mindenit, ez a roncs olyan nagy, hogy akár el is sétálhattam volna a helyiség mellett anélkül, hogy észrevettem volna. Senki nem fogja megtni...

– Óú! – Már megint az a hang, csak most hangosabban.

– Óú-óóó!

Várjunk csak! Ez nem emberhang. Biztos nem ember-től származik.

Inkább valamiféle állat kiáltása.

És ekkor még több és még rémisztőbb hangot hallok, ami a hajóroncsban visszhangzik. Üvöltést. Nyöszörgést. Eszeveszett ugatást. Rám találtak, oké. De nem a törzs.

– Bádogbőrök...

Kirohanok, és a korláton túlra hajolok. A sóban és a homokban hat bádogbőrt látok, a hajótest alsó szintjén lévő lyukat ugatják, és elindulnak befelé. Elvadult bádogbőrök. Cseppet sem tűnnek szelídnek. Ugyanolyan nagyok, mint amekkorákkal a Birtokon találkoztunk, de ezeknek van szeme és füle. Bádog viszont nincs rajtuk, a testüket szőr és sörte fedi, mintha egy farkas-medve hibrid falka lenne.

És azt hiszem, megérezték a szagomat.

Az ég felé pillantva káromkodom, majd botladozva elindulok vissza az akna irányába. Hallom, ahogy a falka üvöltése betölti a hajóroncsot, a karmaik pedig az acélt kaparják. Megszédülök. Elhomályosodik előttem minden.

Maradj ésszél, Jane! Gondolkodj!

Nem kell sok idő, hogy megtaláljanak. Barikádozzam el magamat a kabinban? Ugorjak ki a hajó oldalán, és

próbáljak elmenekülni a dűnén keresztül? Mit tenne most Violet? És Hickory? Annyira fáradt vagyok. Gondolkodni sem tudok. Látom a bádogbőrök árnyékát, a félhomályban elindultak felfelé az aknában. Most már bármelyik pillanatban elszakíthatják az egyik vezetéket, ami nagyon-nagyon nem lenne jó.

Vagy mégis, jut eszembe, és kis híján elröhögöm magam. Legalább megdöglene az összes. És csinálnának egy jó kis jelzőtüzet. Egy olyat, amit kilométerekről is látni lehetne.

– Ó, a fenébe!

Fel kell robbantanom a hajót.

Félrerakom a halom fát, megragadom a hajókormány egyik felét, és kicipelem a folyosóra. Ez a nyomorult nyom vagy egy tonnát. A testem minden porcikája ordít, de nem állhatok le.

– Ha bárki bujkálna itt – kiáltom –, most azonnal jöj-jön elő!

A hajókereket az akna széléhez tartom, eldöntöm, majd az ajtó felé rohanok.

Aztán a lélegzetemet visszatartva, dermedten várok. Nem hallok semmiféle *bummot*, sem azt, hogy a kormány beleakadt volna a vezetékekbe. Semmi nagy durranást. Csak a bádogbőrök közeledését hallom, akik fel akarnak falni, meg a szívem heves zakatolását.

– Ez komoly? – Visszatántorgok az aknához. A félkerék nem volt elég súlyos. Ott fityeg a vezetékek tetején. – Jaj, *ne már!*

Még több bádogbőrárnyék tűnik fel, ott gyülekeznek az akna körül.

Magasabban. Túl közel hozzám.

Akkor jöjjön a másik is.

Megragadom a kormány másik felét, elindulok vele a lyuk felé, lihegve, lógó nyelvvel, és kezdek teljesen berezelní. Ez nagyobb a másiknál. Nehezebb is. Húzom. Tolom.

Kifehéredett kézfejjel emelem, aztán a fenekemre esem, és nagyot rúgok a kerékbe.

– Gyerünk már... te ostoba, tohonya...

A kintről beszűrődő zajok azt súgják, a bádogbőrök felérték a felső szintre. Az egyikük a hajóablakhoz lép, és bedugja a nagy, ronda fejét a lyukon, közben a fogát csikorgatja.

Ismét a kerékbe rúgok. Az átbillen a lyuk szélén, eltűnik a szemem elől. Felpattanok, viasszaladok a vezérlőterembe, csak úgy rohanok káromkodva, és abban reménykedem, hogy beválik a trükköm.

CSATT! BANG! BANG! BANG!

– Ez az!

Most már csak abban reménykedem, hogy a drótcsapdától a bomba majd...

BUMMM!

A robbanás olyan hangos, hogy kis híján bereped tőle a dobhártyám. Olyan ereje van, hogy kiröppenek az egyik szutykos kis ablakon. Az elülső fedélzeten landolok üveg-szilánkzáró kíséretében. Egy bádogbőr épp mellettem csattogtatja az állkapcsát – túl közel hozzám –, de akkor egy újabb robbanás rázza meg a roncsot. A padló meginog, vészesen az egyik oldalára dől, de nem a dűne felé. A bádogbőr próbál megkapaszkodni valamiben a karmaival, de elszáll. Nekem sikerül felmásznom az egyre meredekebb lejtőn, és átlendítem magam a másik oldalra. Két másodperccel később a dűnén landolok, legördülök, buk fencezek, egy szaltót is produkálok, csúszok és kiabálok.

– Uhh... a fenébe... a csudába... ááá!

Körülöttem törmelékek szállnak. Fémdarabok. Szilánkosra szakadt ládák. Egy repülő vécé. A dűne tövébe csúszszanak, majd rohanni kezdek, nem törődve a vágásokkal és sérülésekkel meg a tudómba nyelt rengeteg homokkal. A roncs nagyot nyög mögöttem, majd a sivatag homokjába

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

omlik. Egy harmadik, végső robbanás elpusztít mindent, ami még megmaradt, és egy hatalmas tűzlabda röppen fel az égbe. Egy fekete gombafelhő.

Amikor már biztos távolságba értem, a térdemre rogyok, teljesen kimerülve. Alig kapok levegőt.

Szóval a jelzőtűz... ha a törzs nem látta ezt, akkor én... Valaki felmordul tőlem balra.

Úgy tűnik, hogy nem csak én menekültem ki a roncsból. Egy bádogbőr morog rám, tőlem tíz méterre, a sóban kuporog, és a sebeit nyalogatja.

Ehhez most túl fáradt vagyok.

– Ne is jusson eszedbe! – vetem oda neki.

Nem fogjátok elhinni, de az a korcs rám hunyorog. A szőrös fejét oldalra biccenti. Még le is ül, és egy ideig nézi a lángoló roncsot, míg az teljesen bele nem olvad a sivatagba. Majd elindul, gondolom, azért, hogy új falkát találjon magának.

Nem kell sok idő, és már hallom is a paták viharzó dobogását a sóban. Bevált a jelzőtűz.

Végre rám talált a törzs.

